

Mindig moziba mennék!

DUPLA TALÁLKOZÁS
COCO KÖNIG
OSZTRÁK-MAGYAR
SZÍNÉSZNŐVEL

MÉSZÁROS MÁRTON

Kedves és humoros, belevaló kelet-közép-európai fiatal nő, aki egy pompás kenti birtokra szegődik, hogy egy olyan brit színészt ápoljon, aki felett eljárt az idő. *Edelényi János* angol és magyar moziban szinte egyidejűleg bemutatott *Jutalomjáték* című filmjében *Dorottya* szerepében így találkozhatott a széles e nagyvilág *Coco Königgel*. Néhány új filmes munka után a pesti Duna-part egyik patinás szállodájában, majd a koronavírus-járvány egyik hulláma alatt egy bécsi Skype-videóhívás jóvoltából virtuálisan találkoztunk vele. A huszonhárom éves, osztrák édesapától és magyar édesanyjától származó színésznő szinte hibátlan magyarsággal, udvariasan felel a kérdésekre. „Igen”, „köszönöm szépen”, „kérem”, az alapkifejezések természetesen jönnek a szájára, pedig általában csak az édesanyjával beszél a magyart.

– *Mindig ilyen pörgős az életed?*
– Gyerekkoromban is sokat utaztunk, nekem pedig a szórakoztatás volt a mindenem, amikor a család már elfáradt. Hatéves koromtól aztán felléptem, eleinte otthon, a testvéreim nagy örömeire, gondolhatod... Hétévesen az anyukám elvitt egy *Ibsen-darabra* az Josefstadtba, onnantól tudtam, hogy a színjátszás lesz az utam.

– *Mi vonzott a színház, a film világába egy kislányt?*

– A tehetség, az átalakulás mindig nagyon érdekelt. Tizenégy éves voltam, amikor *Luc Bondy* világhírű svájci rendező, a párizsi Odeon igazgatója szerepet adott nekem.

– *A tavaly irodalmi Nobel-díjjal elismert osztrák író, Peter Handke Az aranjúezi szép napok című darabjában kínált lehetőséget...*

– A főszereplő fiatalkori énjét játszottam. Ez volt az első közös munkám Bondyval. Később a bécsi Akademiaterben rám osztotta *Flipote* szerepét a *Tartuffe*-ben. Az eredeti darabban *Flipote* csak egy néma szolgálólány, nincs szövege. Bondy rendezésében viszont folyamatosan a színpadon kellett lennie. Az előadás alatt szidják, kiabálnak vele, még pofont is kap. Minden érzését csak néma pantomimjátékkal lehetett kifejezni. Nagyon szerettem játszani ezt. Igazán csúnya voltam, kaptam egy vastagkeretes szemüveget, és kicsit púposan próbáltam a házban elhangzott parancsokat teljesíteni. Egy évvel később Berlinben, a Berliner Ensemble patinás színházában a hozám hasonlóan osztrák-magyar *Ödön von Horváth* művében, a *Don Juan megjön a háborúból* címűben kaptam szerepet. Az akkori igazgató, *Claus Peymann* hívott el a válogatásra, tizenhét éves voltam. Gyönyörű, melankolikus, világvége hangulatú darab lett. *Ilse Ritter*, *Samuel Finzi* és *Kathrin Angerer* mellett játszani óriási kihívás és büszkeség volt. Közben egy svájci internátusban tanultam, ahonnan csak azzal a feltétellel engedtek külföldre, az előadásokra, ha a jeyeimen nem rontok. Az érettségi után, még az első filmforgatásom előtt, egy fél évig *Csehov Ivanovjában* játszottam Párizsban, az Odeonban, francia nyelven.

– *Ekkoriban szúrta ki magának Edelényi János filmrendező, aki a Jutalomjáték című angol-magyar kopro-*

dukciós nagyjátékfilmjébe főszereplőnek hívott?

– Az érdeklődését egy fekete-fehér portré keltette fel, amit *Baricz Kati* fotóművész készített rólam. Ezután hívtott el egy castingra. Azt öt további meghallgatás követte, ezek után kaptam meg a szerepet. A karakter nagyon hasonlít hozzám, ezt rögtön elmondta, talán ez segített abban, hogy engem választott.

– *Korábban nem játszottál filmben, magától értetődik a kérdés: volt-e olyan terület, amire igazán figyelned kellett a Jutalomjáték forgatókönyvének tanulásakor vagy a forgatáson?*

– Nem gondoltam volna, hogy olyan világhírű színészekkel, mint *Sir Brian Cox*, *Anna Chancellor*, *Roger Moore* és *Emilia Fox*, együtt játszva fogom kezdeni a filmkarrieremet, máig hálás vagyok a lehetőségért. Ami a nehézségeket illeti, a *Shakespeare-részletek* nem voltak annyira könnyűek az elején... *Brian Cox*-szal sokszor átvettük. Ő igazi *Shakespeare-színész*, az egyik legnagyobb Angliában. Eleinte dőcögősen ment, de a segítségével, az általa instruált gyakorlással lassan ráéreztem.

– *A magyar színjátszás nagyasszonyai közül sokan – például Máthé Erzszi, Töröcsik Mari, Molnár Piroska – nem szeretik visszanézni magukat a vásznon vagy a televízióban, te hogy vagy ezzel?*

– Ha jól értettem a kérdést, akkor azt válaszolnám rá, hogy eleinte nehéz, de utána könnyebb nézni önmagadat. Az elején így ültem (mutatja: behúzza a nyakát, fel a hátát, a kezével takarja a szemét – M. M.) a székben a mozikban, de amikor már egyszer vagy kétszer láttad, nem is gondolod, hogy az te vagy. Amúgy *Molnár Piroska* segített felkészülnöm a *Jutalomjátékban* magyarul elmondott szövegemre. A budai lakásán átvette velem a szóban forgó részeket, mert van egy kis akcentusom.

– *Van-e valami, amit ma már nem úgy tennél, mint a forgatás idején?*

– Sokat változtam, fejlődtem – színeszileg, magánemberileg is. Mára teljesen más az angolom, amerikai akcentussal beszélem az angolt, de nem baj, hogy ez nem így volt 2015-16-ban, mert az általam játszott lány kelet-európai kiejtéssel beszél. A *Jutalomjátékot* nagyon szerethető filmnek tartom, máig sok Facebook-üzenetet kapok

idegenektől is. Az Emirates fedélzetén két évig vetítették, ott is sokan látták.

– *Számtalan filmfesztiválon mutatták be a Jutalomjátékot, melyik jelentette a legnagyobb élményt számodra?*

– A Palm Springs-i Nemzetközi Filmfesztivállal kezdődött a fesztiválkörút, sok barátom Los Angelesben él, közülük többen eljöttek a vetítésre. Nagyon nagy élmény volt. Utána Edinburgba, majd Londonba mentünk. Ezután mutatták be Magyarországon a filmet, rövid ideig a gyönyörű Budapesten tartózkodtam. Utána indult a vetítés és a bemutató Izraelben, ahol *Sasson Gabai*, Izrael egyik legfontosabb színésze odajött hozzám a premier után gratulálni, és kérte Edelényit, hogy szülessen ebből színházi előadás is. Nagyon sok szeretet áradt felém *Dorottya* karaktere révén. Nem izgultam, ha angolul vagy németül kellett válaszolnom az érdeklődő kérdésekre, ellenben rettenetesen tartottam a magyarországi fogadtatástól. Például két éve elmentem a *Fábry Show*-ba. Ott jobban izgultam, mint bármilyen színházi premieren vagy nyilvános megjelenésen! Nem volt miért aggódnom, mindenki olyan kedves volt.

– *A film után hamarosan ismét visszatértél a színházba...*

– Az első főszerepem *Schiller Hamiák* című drámájában *Amália* szerepe volt, *Matthias Hartmann* rendezésében. Ez egy különleges film-színházi előadás volt, tíz kamerával a színpadon, egy óriási mozivászonnal a színpad fölött. Mi a színpadon játszottunk, egészen közel az operatőrökhöz, akik ott álltak, ültek, térdeltek, feküdtek mellettünk, és folyamatosan vették fel a darabot, amit élőben keverték fel a fenti vászonra. Az NDR, a német regionális közszolgálati tévétársaság élőben sugározta az előadást, amikor pedig Salzburgban játszottuk, ott a Servus TV közvetítette élőben.

– *Német az anyanyelved, ezen a nyelven boldogulsz a legkönnyebben?*

– Igen, ezért volt élmény *Schillert* játszani, sőt, a legkedvesebb színházi munkámnak tartom. Nagyon nehéz volt játszani, iszonyú koncentrációt igényelt a film és a színház összehangolása, de imádtam. Precízen dolgoztunk, hatalmas érzelmekkel. A premier Salzburgban volt, több helyre

COCO PESTEN ÉS CANNES-BAN

FOTÓ: GETTY IMAGES

meghívták a darabot. Játszottunk a Deutsches Schauspielhaus Hamburgban, a német színház legnagyob b prózai színházában, utána pedig a szülővárosomban, Bécsben a Vienna Volkstheaterben. Közben elkezdtem a New York-i Egyetemet (NYU), ahol politikát, történelmet és bölcsészetet hallgattam. Hetente jöttem vissza Európába, fárasztó volt, de nagyon-nagyon izgalmas.

– *Mit forgattál utoljára?*

– A *To the Boats* című angol kisjátékfilmben főszerepem volt. A Brexit-ről szól. Egy olyan lányt játszom benne, aki a britek unióból történő kiválása ellen küzd. Több fesztiválon is bemutatták, a tévében is látni. Azóta megkaptam a diplomámat a New York-i Egyetemen és úgy döntöttem, hogy a brit fővárosban, a London School of Economics-on fogom a mesterképzést – nemzetközi kapcsolatok szakon – folytatni. Érdekes volt egy olyan projektben részt venni, ami pont arról szólt, amiről éppen az egyetemen tanultam.

– *Most, hogy nem forgatsz, mivel töltöd a mindennapjaidat?*

– Európában a londoni United Agents ügynökségnél vagyok. Tavasszal felvettek, ami nagy elismerés nekem, így kiváló művészek között dolgozhatok. A koronavírus elszabadulásáig castingokra és accent coach órákra jártam, és közben írtam a diplomamunkámat a 21. századi nemzetközi politikáról. A pandémia azonban közbeszólt. Február 24-én elmentem még Milánóba, a Bvlgari céggel dolgozni, a repülőtéren láz-mérés fogadott, és mindenki masz-

kot viselt. Gondoltam, furcsa, hiszen Angliában ilyesmi akkor nem volt. Aztán hazarepülve napokon belül több ismerősöm, akivel Olaszországban találkoztam, jelezte, hogy megfertőződött, súlyos tünetekkel. Márciusban haza is utaztam Bécsbe. Amint hazajöttem, az első estén elhatároztuk a családdal, hogy az összes, évek óta kihagyott filmet bepótoljuk. Majdnem sikerült. Nyáron át estem a fertőzésen, de közepes tünetekkel, mára teljesen jól vagyok.

– *Hogyan jutottál el oda, ahol jelenleg tartasz modellként?*

– Nem vagyok modell, igazából az ilyen jellegű felkérésekre is szerepként tekintek. Az arcomat érdekesnek találják. Angliában együtt dolgozom egy stylisttal, *Elizabeth Saltzmannal*, aki gyönyörű ruhákat ad nekem a premierekre. Barátsága, tanácsa, segítése fontos számomra. Sok barátom dolgozik a divatvilágban, részben az ő ajánlásuk és a munkakapcsolat segített ahhoz, hogy a *The Financial Times* *How to spend it* című divat- és életmód kiadványának címlaplánya lehettem. *Mariano Vivanco*, kiváló fotós készítette a felvételeket, amelyeken pillangó voltam. Egyébként nem ez az első munkám a *Financial Times* mellékletében, korábban Chaplinnek öltöztettek, amit szintén szerettem, rajongok a régi filmekért.

– *A cannes-i filmfesztiválra, amin 2018-ban és 2019-ben is részt vettél, illetve a Chanel kifutójára hogyan kaptál meghívást?*

– A menedzsment küldött minden alkalommal, a Chanel különösen szuper volt, ők is sokszor fiatal színész-

nőkkel dolgoznak. Eleinte nem is vártam ilyen lehetőségekre, most, amikor megtörténnek, mégis nagyon boldog vagyok.

– *Milyen fajta szerepek járnak a fejedben?*

– Szeretem a független, elgondolkodtató filmeket. Az idei díjszezonból *Greta Gerwig* filmje, a *Kisasszonyok*, vagy Noah Baumbach rendezésében a *Házassági történet* elvarázsolt. *Adam Driver*t a film előtt néhány héttel láttam a *Burn This* című előadásban a Broadway-n, lenyűgöző volt! Szívesen dolgoznék *Wes Anderson*nal, akár *Tarantinóval* is. Mostanság készítettem *self-tapeket* fantasyk szereplőválogatására, talán benne lennék egy olyan filmben is.

– *Mit gondolsz a streaming-szolgáltatók tényreréséről?*

– Sokat változik a világ, előbb-utóbb a Netflix, az Amazon, a Hulu, a Disney+ lesz a piacvezető. Az tavalyi Oscar-szezon nagy dobását, a *Házassági történetet* úgy láttam, hogy kinyitottam a computeremet, láttam, hogy a Netflix felkínálja, gondoltam belenézek, csak két percet engedélyezve magamnak. Ugyanabban a pozícióban maradtam két és fél órán keresztül. Mindig moziba mennék, de az emberek hozzá vannak szokva a technikai fejlődés adta kényelmi lehetőségekhez. A mozi pedig elköteleződés, társadalmi esemény. Nem akarok ál-szent lenni, azt hiszem, vannak életrajzi filmek, amelyeket érdemesebb otthon nézni, és vannak látványos, nagyszabású alkotások, amelyek miatt megéri elmenni a moziba. ❀